

Gerard van Gemert
Topvoetbal

8

Hidde

‘Naar mij!’ riep Daan. ‘Ik sta vrij.’

Ismael had de bal en keek opzij. Hij speelde de bal naar Daan. Die nam hem met de binnenkant van zijn voet aan en schoot hem hoog in het doel, 6-0. Hij stak zijn arm in de lucht en liep naar Ismael. Hij deed een high five met zijn teamgenoot en naast elkaar liepen ze terug naar hun eigen helft. ‘Mooi doelpunt, Kief,’ zei Ismael.

Kief was de bijnaam van Daan Kiefsma.

De meesten van zijn voetbalvrienden noemden hem zo. ‘Mooie voorzet,’ antwoordde Daan glimlachend.

Korte tijd later floot de scheidsrechter voor het einde van de wedstrijd. De E6 van vv Almia had weer gewonnen en stond nu bovenaan in de competitie. Net als fc Rapitas hadden ze nog niet verloren. En volgende week moesten ze uit tegen fc Rapitas.

Dat zou zeker een spannende wedstrijd worden.

Het was gezellig in de kleedkamer.

Daan was bezig met het uittrekken van zijn voetbalschoenen.

Melissa kwam naast hem zitten.

Zij was een van de drie meisjes die in de E6 speelden. Daan en Melissa waren vrienden. Vaak speelden ze met elkaar voor ze moesten trainen. ‘Nu heb je weer drie doelpunten gescoord,’ zei ze tegen Daan.

Daan glimlachte.

‘We noemen hem niet voor niets Kief de goaltjesdief,’ zei Maarten, hun trainer en coach.

‘Hoeveel heb je er nu gescoord dit seizoen, Kief?’
Daan dacht even na. ‘Ehm, even denken.
Negen,’ zei hij trots.
Maarten knikte. ‘Niet slecht voor een spits.
Negen doelpunten in vijf wedstrijden.’
‘Ik heb er ook al zeven gemaakt, hoor,’ zei Ismael.
‘En ik geef veel meer voorzetten.’
‘Dat is waar,’ zei Maarten. ‘Jij geeft ook
veel voorzetten en dat is net zo belangrijk
als doelpunten maken.’
Ismael knikte tevreden. Vorig seizoen
pingelde hij nog veel. Maar dit seizoen
speelde hij veel meer over en daardoor
scoorde de E6 veel meer. Daan en Ismael
konden heel goed samenspelen.
‘Ik moet gaan,’ zei Maarten.
‘Ik moet zelf voetballen.’ Maarten speelde
in het eerste elftal van vv Almia.
‘Zie ik jullie maandag op de training?’
De spelers en speelsters van de E6
knikten bijna allemaal.
‘Tot maandag dan,’ zei Maarten. Hij pakte zijn tas
en verliet de kleedkamer.
De jongens en meiden van de E6 kleedden zich aan
en ze waren bijna klaar toen de kleedkamerdeur
openging. Sommige spelers van de E6
keken naar de deur. ‘Hidde!’ riep Melissa.
‘Hallo,’ zei Hidde. Hij was vorig seizoen
de trainer van hun team geweest. Hidde was
een heel goede voetballer, die vorig seizoen
in het eerste elftal van vv Almia had gespeeld.
Dit seizoen moest hij stoppen met trainen omdat hij

bij FC Aetsveld mocht spelen. Hierdoor had hij geen tijd meer om hun team te trainen en te coachen. FC Aetsveld was de beste profclub van het land. Daar speelden alleen maar heel goede voetballers. Ismael liep naar Hidde toe. 'Ik heb je op televisie gezien,' zei hij.

'Ja, goed, hè,' antwoordde Hidde lachend. Hij had al een paar keer met FC Aetsveld in het grote stadion mee mogen spelen. Hidde had zelfs al een keer gescoord. Daan wist dat, want hij had het ook op televisie gezien.

'Speel je morgen weer mee?' vroeg Ismael. Hidde knikte. 'Ik denk het wel.'

'Gaaf,' zei Ismael.

'Jullie hebben goed gespeeld vandaag,' zei Hidde. 'Ik heb de laatste vijf minuten gezien en jij maakte een mooi doelpunt, Kief.'

Daan glunderde. Hidde de Vries was nu een bekende voetballer en dan mocht je best trots zijn als hij je een compliment gaf.

'Maar daar kom ik niet voor,' ging Hidde verder. 'Ik heb nog een verrassing voor jullie.'

Hij keek de kleedkamer rond. Uit zijn binnenzak haalde hij een enveloppe en hij hield hem in de lucht. 'Weten jullie het nog?' vroeg hij.

Boudewijn stond op. 'Kaartjes voor FC Aetsveld!' riep hij.

Daan keek naar Hidde. Nu wist hij het weer.

Vorig seizoen hadden ze met vv Almia tegen Almse Boys gespeeld, de andere voetbalclub uit Almen aan den IJssel. Daans vader had die wedstrijd een derby genoemd.

Hij had uitgelegd dat het zo heet als twee clubs uit dezelfde stad tegen elkaar spelen.

Vlak voor die wedstrijd was bekend geworden dat Hidde naar FC Aetsveld zou gaan.

Hij had toen beloofd dat, wanneer ze van Almse Boys zouden winnen, hij kaartjes zou regelen voor een wedstrijd van FC Aetsveld.

Kaartjes voor FC Aetsveld

Hidde hield de E6 niet langer in spanning.

‘Heel goed, Boudewijn,’ zei hij. Hij opende de enveloppe en zwaaide met de kaartjes.

‘Voor jullie allemaal heb ik hier een kaartje voor FC Aetsveld–Arsenal, de wedstrijd van woensdag in de Champions League.’

Hidde was nog niet uitgepraat of de jongens en meisjes van de E6 juichten en sprongen door de kleedkamer.

Toen het weer wat rustiger was en iedereen Hidde bedankt had, vroeg hij: ‘Waar is Maarten?’

‘Die moest meteen na onze wedstrijd weg.’

Hij moest zelf voetballen,’ antwoordde Melissa.

Hidde keek beteuterd. ‘Jammer,

dan breng ik ze vanavond wel even bij hem thuis.’

Hidde ging zitten en bleef nog even in de kleedkamer.

Gezellig praatte hij met de jongens en meisjes

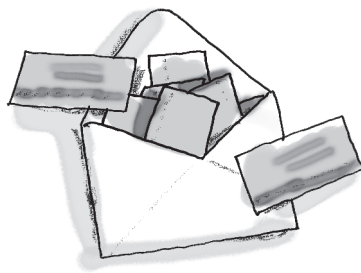
van de E6. Iedereen vond het supercool

dat zo’n bekende voetballer zomaar bij hen

in de kleedkamer zat. Na een minuut of tien

moest Hidde weer weg. Hij stond op,

liep naar de deur en zei iedereen gedag.

De spelers en speelsters van de E6 hadden het er nog even over. Daarna ging Daan douchen. In zijn onderbroek kwam hij de kleedkamer weer binnen. Daar kleeedde hij zich verder aan. Alleen Melissa was er nog. De anderen waren al weg. Zij douchten meestal thuis. ‘Kijk nou,’ zei Melissa. ‘De enveloppe met de kaartjes ligt nog hier.’ Daan liep naar Melissa toe en pakte de enveloppe van haar aan. Hij opende hem en haalde de kaartjes eruit. FC Aetsveld-Arsenal, stond erop. ‘Gaaf, hè?’ zei Daan. Melissa knikte. ‘Wat doen we er nu mee?’ vroeg ze. ‘Neem jij ze maar mee,’ zei Daan. ‘Jij woont toch vlak bij Maarten?’ ‘Oké,’ zei Melissa en ze stopte de kaartjes in de zak van haar jas en ritste die dicht. ‘Als ik thuis ben, geef ik ze meteen aan mijn vader. Ik ben veel te bang dat ik ze anders kwijtraak.’ ‘Dat is een goed idee,’ zei Daan. ‘Dan geeft je vader ze wel aan Maarten.’ Hij liep naar de ruimte waar de douche was. Daar hing een spiegel en kon hij zijn haren kammen. Terwijl hij daarmee bezig was, riep Melissa iets vanuit de kleedkamer. Daan luisterde. ‘Tot maandag,’ hoorde hij Melissa roepen. Daan begreep dat ze wegging. ‘Tot maandag,’ riep Daan terug. Dan moesten ze weer trainen.

‘Kaartjes voor FC Aetsveld-Arsenal?’
vroeg Daans vader ’s avonds. Ze zaten
televisie te kijken. ‘Dat heeft Hidde prima geregeld.
Het is maar goed dat jullie vakantie hebben,
want het kan weleens erg laat worden.’
‘Hoe laat dan?’ vroeg Daan.
Daans vader dacht na. ‘De wedstrijd begint
om kwart voor negen en duurt tweemaal drie kwartier,
dus die is pas om halfelf afgelopen.’
‘Jemig, dan ben je pas na elf uur thuis,’
zei Annemarijn, de oudere zus van Daan.
‘Ik mag toch wel?’ vroeg Daan bezorgd.
Nu hij hoorde tot hoe laat het duurde,
maakte hij zich zorgen dat hij niet zou mogen gaan
van zijn vader en moeder.
Zijn moeder moest lachen. ‘Natuurlijk mag je.’
‘Gelukkig,’ zei Daan. Hij wilde nog wat zeggen,
maar de telefoon ging.
Zijn vader pakte de telefoon. ‘Met Kiefsma,’ zei hij
en hij luisterde naar wat er gezegd werd.
‘Ah, Maarten,’ zei hij daarna.
‘Hoe hebben jullie gespeeld vanmiddag?’
Daan spitste zijn oren. Als Maarten belde,
ging het altijd over de E6.
‘Prima, zeg. Jullie gaan ook goed.’
Hij luisterde weer even.
‘Nee, geen probleem,’ hoorde Daan zijn vader zeggen.
‘Oké, prima. Ik geef het aan Daan door.’
Hij luisterde weer even naar wat Maarten te zeggen
had. ‘Ja, afgesproken,’ zei hij daarna. ‘Dag Maarten.’
Daarna verbrak hij de verbinding.
‘En?’ vroeg Daan meteen. Hij zag dat zijn vader

een sip gezicht trok.

‘Het gaat niet door woensdag,’ zei hij.

‘Wat?’ riep Daan. Hij ging staan. ‘Waarom niet?’

‘Ehm, niet iedereen mag en dus

heeft Maarten besloten dat jullie dan maar allemaal niet gaan,’ zei Daans vader.

Daan liet zich weer op de bank vallen.

Hij moest bijna huilen en voelde dat hij tranen in zijn ogen kreeg.

‘Meen je dat nou?’ vroeg zijn moeder.

‘Dat is jammer.’ Aan haar stem was te horen dat ze ook teleurgesteld was.

‘Nee, joh. Grapje,’ zei Daans vader. Hij moest lachen.

‘Maarten vroeg of ik volgende week kon rijden naar de uitwedstrijd tegen FC Rapitas.

‘O, wat ben jij gemeen,’ zei Daan.

Hij stond op en sprong boven op zijn vader.

Ze stoeiden en rolleborden over de grond.

‘Dus Maarten had het helemaal niet over de wedstrijd tegen Arsenal?’ vroeg Daan.

‘Nee,’ lachte zijn vader. ‘Daar heeft hij niets over gezegd.’